

LLIBRES

Harry Browne despulla el “filantrocapitalisme” del cantant dels U2

El llibre ‘Bono: en el nombre del poder’ analitza els interessos del seu altruisme

El periodista Harry Browne considera que el filantropisme de Bono està sempre “al costat del poder”. El seu assaig analitza els lligams del cantant d’U2 amb Tony Blair, George W. Bush i Bill Gates.

XAVIER CERVANTES

BARCELONA. *Bono: en el nombre del poder* (Sexto Piso) no és un llibre sobre la cara oculta de Bono. No pot ser-ho perquè les declaracions públiques del cantant del grup irlandès U2 són transparents. Moltes estan recollides en aquest assaig del periodista italoamericà resident a Dublín Harry Browne, que no és ni una biografia sobre Bono ni una anàlisi musical. Encara menys un tractat psicològic sobre una estrella del rock. “Sóc periodista i parlo de fets”, diu Browne, que col·labora habitualment amb el diari *The Irish Times*. El que fa és investigar l’activisme humanitarista de Bono, contextualitzar els fets i presentar-los en un relat eminentment polític.

Browne no amaga que el seu posicionament ideològic és gairebé antagònic al de Bono, però aquesta distància no genera un odi irracional. “No odio Bono. Crec que és una bona persona, encara que a la portada del llibre ell i George W. Bush semblin els dolents d’uns dibuixos animats. En canvi, Tony Blair sí que és realment malvat i cínic”, explica Browne, que assegura que una de les fonts principals del llibre són les memòries de l’ex primer ministre britànic. “Blair parla obertament de com ha utilitzat Bono i Bob Geldof. Al costat de Tony

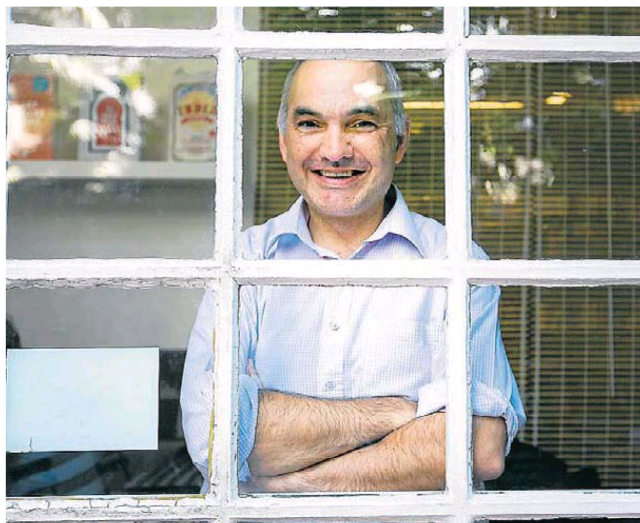
Blair, Bono és una persona dolça, innocent i agradable”, diu.

Browne retrata Bono com “un activista que ha estat sempre al costat del poder” i que s’ha alineat amb el “filantrocapitalisme” i amb els interessos del “neoliberalisme” a l’Àfrica. Altres músics i actors famosos també participen en campanyes humanitàries, però, segons Browne, Bono és un dels pocs que mai ha qüestionat “el poder”. “El que no m’agrada d’ell és el que representa: la seva implicació amb governs, fundacions com la de Bill Gates i empreses com Monsanto, la feina de les quals a l’Àfrica no és efectiva per eradicar la pobresa però sí molt efectiva per treure profit del sòl africà. Bono ha après a parlar el llenguatge dels seus socis, el de l’imperialisme colonialista”, diu.

L’activisme de dades

Dues de les pedres de tot de l’argumentació de Browne són les campanyes per a la condonació del deute extern a alguns països africans i per a l’eradicació de la pobresa. “Sabem que el 80% de la gent pobre del món no viu en països pobres, però Bono redueix la qüestió de la pobresa al món a la pobresa a l’Àfrica, i això és part del problema”, assegura Browne.

“Tant a l’Àsia com a Amèrica hi ha hagut polítiques contra la pobresa que han tingut èxit –continua–, però fetes per governs d’esquerra al

Harry Browne va passar per Barcelona divendres per parlar sobre Bono, “un símbol essencialment benèfic de l’elit rica d’Occident”. CRISTINA CALDERER

marge del consens neoliberal. En canvi, a l’Àfrica el missatge és que la solució és la privatització dels recursos. L’Àfrica és la *tabula rasa*”.

És a dir, camp lliure per a “l’activisme de dades de Bono”, en què, com diu Browne, les dades les proporciona el Banc Mundial.

Bono: en el nombre del poder també dedica un llarg capítol a la relació del músic amb Irlanda. D’una banda analitza la complexitat del posicionament de Bono, fill de mare protestant i pare catòlic, respecte al conflicte nord-irlandès. Per exemple, Browne considera prou eloqüent la lletra de la cançó *Sunday, Bloody Sunday*, que sota l’embolcall del pacifisme menysté les víctimes de la marxa pels drets civils del Bloody Sunday del 1972 a Derry, abatudes per

soldats britànics. “La cançó no diu res sobre qui va perpetrar aquella carnisseria”, escriu Browne.

Més espai dedica el periodista al fet que U2, la glòria nacional irlandesa més altruista, deixessin de tributar a Irlanda perquè les condicions fiscals a Holanda eren més favorables. “Va ser una decisió conjunta de tot el grup, però circula un rumor segons el qual Larry Mullen Jr. i Adam Clayton van decidir fer-ho perquè, a més a més, perjudicava la imatge de Bono”, explica Browne.

De fet, la relació de Bono amb els altres membres del grup no és senzilla, si més no en assumptes polítics. “Clayton, el baixista, té idees polítiques més d’esquerra. I Mullen, el bateria, va dir públicament que no li va agradar gens el que va fer Bono amb George W. Bush. També m’han explicat que Mullen s’ha comprat el meu llibre i que li passa per la cara a Bono mentre li diu: «Ho veus? Jo ja t’ho deia!»”

